ఆ గుండెల తపన

"హిమసాగరి"

జోరున కురుస్తుంది వర్షం. దాన్ని ఎడాపెడా చెదరగొట్టేస్తోంది 'ఝూం'మని వీస్తున్న గాలి. తుఫాను మొదలై ఆ రోజుకు అది రెండవ రోజు. అందంగా అలంకరించుకొన్న కన్నెపిల్ల నిరంకుశత్వంగా రేప్ చేయబడినట్లుంది ప్రస్తుతం ఆ ఊరి పరిస్థితి. ఇళ్ళు కూలిపోయాయి. చెట్ల మొదళ్ళు పైకి లేచాయి. పల్లపు ప్రదేశాల్లోని ఇళ్ళు నీటిలో మునిగి కప్పులు మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. ఇళ్ళలోని వస్తువులు నీళ్ళ పైకి తేలి నీటిలో కొట్టుకుపోతున్నాయి. ముందు రోజే అందిన మేరకు సామాను పట్టుకొని మిద్దె ఇళ్ళ పంచలలో చేరి భయంగా వొదిగి కూర్చుని ఉన్నారు పూరిళ్ళలోని పేదా బిక్కీ.

అది ఊరికి దగ్గరలో, ఉన్న మిట్ట ప్రదేశం. పక్క పక్కనే అక్కడ మూడిళ్ళున్నాయి. ఒక ఇంట్లో రంగయ్య, అతని భార్య, రెండవ ఇంట్లో నరసయ్య, అతని భార్య. చివరి ఇంట్లో వీళ్ల తల్లి సాయమ్మ మూడవ కొడుకు సాంబయ్యతో ఉంది. తుఫాను మొదలైనప్పటి నుండి ఎవరి ఇంట్లోనూ పొయ్యి రాజెయ్యలేదు. భయం వాళ్ళకి ఆకలి లేకుండా చేసింది.

"నాయనా! సాంబా" మంచం మీద ఒళ్ళంతా దుప్పటి కప్పుకొని చలికి వణుకుతున్న సాయమ్మ నెమ్మదిగా పిలిచింది.

పక్కనే గోనె పట్టామీద కూర్చుని ఉన్న పదేళ్ల సాంబయ్య "ఏందే అమ్మా ఈడనే ఉండా" అన్నాడు వణుకుతూ

'కూడు"

"కూడు గావాల్నా అమ్మా"

నాక్కాదురా. నీకేరా నాయనా ఆడ అటకమీన గంజి నూకలున్నాయి. కాసుకొని తాగరా".

"ఎట్టా కాసుకొనేది కింద కట్టె పుల్లలు తడిసిపోయినయి. కిరసనాయిలు లేదు. గంజెట్టా కాసేది".

"ఒరే సాంబా! ఇంక నేను బతకన్నా. సలి నోట్లో నుంచి కడుపులోకి దూరింది. ఈ తుఫాను అయ్యే టప్పటికి నాను సచ్చేరుకొంటా. నీ గతే" అంది కళ్ల నీళ్ళు పెట్టుకొంటూ.

"అమ్మా అట్టాగనకే" పెద్దగా ఏడ్చాడు సాంబయ్య.

"అనకేం సేసేదిరా. పోయిన తుఫానుకే పోవాల్సింది. ఎట్టో బతికినా ఈసారికి నేనుండను. లోకం తెలియనోడివి ఎట్టా బతకతవో" కుళ్లి కుళ్లి ఏడ్చింది అరవై ఏళ్ల సాయమ్మ.

"నువ్వు సచ్చిపోతే, నానూ సచ్చిపోతానే" పెద్దగా ఏడ్చాడు సాంబయ్య తల్లిని పట్టుకొని.

'నాయనా అట్లాంటి మాటన కురా" ఎండిపోయిన పుల్లలాంటి చేతిని పైకెత్తి కొడుకు కళ్ళు తుడిచింది.

'బొయ్'మంటూ ఓ పెద్ద గాలి ఆ ఇంటిని ఊపేసింది.

"అమ్మా బయంగా ఉందే"

"బభుపడకు నాయినా. నీ అన్నలుండరు గదా"

"అన్నలెవ్వరూ రాలేదే" అన్నాడు సాంబయ్య నీరసంగా.

"అట్టాగా" మూలిగింది సాయమ్మ

అంతసేపు సాయమ్మ మాట్లాడడమే గొప్ప విషయం.

'నాయినా అట్టా సూరు కిందనే బోయి నీ అన్నల్ని ఏలస్తావా"

"ఎట్టా బొయ్యేదే"

"ఎట్టాగయినా బోయిరా. నాలుగు సంగతులు సెప్పి నే కన్ను మూస్తా".

సాంబయ్య కడుపు బిగపట్టి మెల్లగా బయటి కొచ్చేందుకు పైకి లేచాడు. చెక్క తలుపుకు అదిమిపట్టి వున్న పీట లాగాడు.

'బొయ్'మని ఈదురు గాలి సాంబయ్యను ఇంట్లోకి విసరికొట్టింది. ఇంటి మధ్యకు వచ్చి పడింది వర్షపు జల్లు. 'అమ్మో' అంటూ దుప్పటి పూర్తిగా కప్పుకొంది సాయమ్మ వణకిపోతూ.

సాంబయ్య అతి కష్టంమీద చెక్క తలుపును అదిమి పెట్టి పీట దాని కానించాడు. తరువాత కొద్దిసేపు తమాయించుకొని నెత్తిన గోనె కప్పుకొన్నాడు. చూరులోంచి బయటకు చూసాడు. వర్షం, గాలి భయంకరంగా ఉంది వాతావరణం. కొద్దిసేపు ఓపిక పట్టాడు. గాలి వేగం తగ్గినట్లు అనిపించగానే చప్పున తలుపులు తీసి బయటకు వచ్చి బయట గొళ్ళెం పెట్టాడు.

తలుపు దబదబమని శబ్దమయ్యేసరికి "ఎవరదీ" అన్నాడు సాయమ్మ పెద్దకొడుకు తలుపును ఈదురుగాలి అదే పనిగా నెట్టేస్తుంటే తలుపుకు దగ్గరలో మంచం వేసుకొని కూర్చుని దానికి వీపు ఆనించి ఉన్నాడు

"నేను సాంబడ్ని" పెద్దగా అరిచాడు బయట నుంచి సాంబయ్య.

"ఏందిరా ఇట్లా వచ్చినవు" తలుపు తీయకుండానే అరిచాడు రంగయ్య.

"నూకలు కావాలేమో. ఏడుందయి లేవని చెప్పు అంది అతని భార్య.

"అన్నా! శానా సంగతులు చెప్పాల నీతో తలుపు తియ్యి" మళ్లీ అరిచాడు.

ఇక రంగయ్యకు తలుపు తీయక తప్పలేదు. సాంబయ్య లోపలికి రాగానే మళ్లీ తలుపు దగ్గరకేసి మంచం దానికి ఆనించాడు.

సాంబయ్య చొక్కా, నిక్కరు తడిసి గజగజ వణుకుతున్నాడు. నెత్తిమీద జుట్టులోంచి నీళ్ళు బొట్లు బొట్లుగా కారుతున్నాయి.

"అన్నా ... అమ్మ .. సచ్చిపోయేట్టుంది. మితో ఒకమాట సెప్పాలంట రమ్మంది."

"ఆ .. " అన్నాడు రంగయ్య భయంగా

'అవునన్నా! నోట మాట సరిగ్గా రావడం లేదు. తొందరగా నువ్వు అమ్మ దగ్గరకి ఎల్లన్నా. నేను చిన్నన్నని పిలుస్తాను." అంటూ బయటకు వచ్చాడు

రంగయ్య భార్య నిలువునా నీలుక్కుపోయింది. సాయమ్మత్త రెండేళ్ల క్రిందట తుఫాన్లో సచ్చిపోవాల్సింది. సచ్చిపోలా. ఈ తుపాన్లో కచ్చితంగా సచ్చిపోద్ది. అంటే ... 'అమ్మో ఎంతన్యాయం' అనుకొంది ఇదే ఆలోచన వచ్చింది రంగయ్యకు కూడా. వాళ్లకు గతం కళ్ల ముందు కదలాడింది.

* * * * * * *

రెండేళ్ల క్రిందట కూడా సాయమ్మ ఇలాంటి విషమ పరిస్థితినే ఎదుర్కొంది. అపుడు సాయమ్మ తన ముగ్గురు కొడుకులు, ఇద్దరు కోడళ్లతో ఉమ్మడి కుటుంబంగా జీవిస్తోంది. ఏటా తుఫాన్లు రావడం, చెరువులు తెగడం మామూలై కూర్చొంది. ఆ రోజు కురుస్తున్న భారీ వర్షానికి అందరూ ఒక చోట కూర్చుని మాట్లాడుకొంటున్నారు.

ఆ రాత్రి సాయమ్మ ఆయాసం ఎక్కువై మూలుగుతూ చావు బతుకుల్లో ఉంది అప్పుడు అందరూ తలా ఒక మంచం మీద కూర్చుని సాయమ్మ పరిస్థితికి విచారిస్తున్నారు.

సాయమ్మ మూలుగుతూ "అమ్మో సచ్చి పోతున్నాను నేనింక బతకను. హ్హా ... హా ..." అంటోంది మాట్లాడుతుంటే ఆయాసం ఎగదన్ను కొని వస్తోంది

రాత్రి పదయింది. సాయమ్మ పరిస్థితి మరీ క్షీణించింది ఆమె గొంతులోంచి గురగుర తప్ప మరేమీ మాటలు రావటం లేదు. ఆకలిక ఉండలేక ఇంట్లో ఉన్న బియ్యం వండుకొని తలా కొద్దిగా తిన్నామనిపించారు. ఆ తుఫానులో రోజుకు ఒక్క పూటే భోజనం ... అదీ పచ్చడి మెతుకులు.

సాయమ్మ చిన్న కొడుకు సాంబయ్య మాత్రం అన్నం ముట్టుకోలేదు. అన్నలు, వదినలు బ్రతిమాలినా వినకుండా ఏడుస్తూ తల్లి దగ్గరే కూర్చుని ఉన్నాడు

రాత్రి సరిగ్గాపన్నెండు గంటల సమయంలో ఎవరో పెద్దగా తలుపు తట్టగా సాయమ్మ పెద్ద కొడుకు వెళ్లి తలుపు తీశాడు ఎదురుగా నరసరాజు తడిసిన పంచె అంచుల్ని వాకట్లో పిండి లోపలికి వచ్చాడు వణుకుతూ

"ఏంది నరసరాజుగోరో ఇట్టా వచ్చిన్రు".

"మీ యమ్మకు ఎట్టుందో కనుక్కుపోదామని".

"ఏం చెప్పేది రాజుగోరో మా సంగతి. మా అమ్మ బతికేట్టులేదు". ముగ్గురు కొడుకులూ ఏడ్చారు. దాంతో పాటు ఇద్దరు కోడళ్ళూ.

"ముందే ఉబ్బసం జబ్బు మనిషి. ఎట్ల బతకతది".

"అదే మాకు భయంగా ఉంది. ఇప్పుడేటి సెయ్యాల 'ఈ'వానల్లో ఎవుడు వైద్దెం సేత్తాడు మా అమ్మకు" బెంగపడ్డారు అన్నదమ్ములిద్దరూ. సాంబయ్య తల్లి కాళ్ల దగ్గర కూర్చుని తూగుతున్నాడు.

"ఏమి సేయిత్తరు వైద్దిగం. ఎంత కాలమని సేయిత్తరు. ఎన్ని పైసలు కర్సు పెట్టిన్రో. నానెరుగనా"

"నిజం సెప్పినవు మావా. ఏం సేత్తం కన్నతల్లి గద మరి"

"కన్నతల్లయినా మరెవురయినా నూకలు సెల్లి పోతే పానం ఎల్లిపోతదిరా"

"అంతే"

"అదే నే జెప్పేది. ఇంక నీయమ్మ ఎక్కువసేపు బతకదు. మహా బతికితే ఇంకో గెంటో. రెండు గెంటలో"

"ఓరి నాయనో"

"ఏం బయపడమాక. ఈ సంగతిన్నా! తుపాన్లో ఎవురన్నా సచ్చిపోతే ఆళ్ల రక్త సంబంధీకులకి రెండు వేలు డబ్బులిస్తరు"

"అంతా ఇసిత్రం" అన్నాడు సాయమ్మ చిన్న కొడుకు

"ఇసిత్రం గాదు. సింతకాయగాదు. మా నరసరాజన్న ఎప్పుడన్నా అబద్ధాలు సెప్పి ఎరుగునా" అంది అప్పటివరకు మాగన్నుగా వింటున్న పెద్ద కోడలు.

"సెబాస్ మంచి మాటన్నావు సెల్లమ్మా" మెచ్చుకొన్నాడు నరసరాజు.

"అయితే ఇప్పుడేం సెయ్యమంటవ్"

"సేసే దేం లేదు. రేప్పొద్దున్నే నా దగ్గరకి రా. మీయమ్మ సచ్చిపోయిందని సర్పంచికి సెప్తా. ఆయన గవర్నమెంటోళ్లకి సెప్తడు. ఆళ్లొచ్చి డబ్బులిస్తరు."

"అదేం అన్యాయం మావా! మనిషి సావకుండానే!" బాధపడ్డాడు రంగయ్య

"సస్తదిలే బావా. సావక ఏడకిపోతది. నరసరాజన్న ఇంత ధైర్యంగా సెబుతా ఉంటే." సాయమ్మ చిన్న కోడలు అందుకొంది.

"ఒరే అబ్బాయిలూ పెద్దవాన్ని నేను సెప్పేది పూర్తిగా ఇనండి. మీ యమ్మ ఈ రాత్రికి తప్పక సచ్చిపోద్ది. సావకపోతే..." నాలుగు పక్కలా చూసిన నరసరాజు అసలు విషయం చిన్నగా అనేసాడు.

'ఓ యమ్మో ...' సాయమ్మ ఇద్దరు కొడుకులూ గుండెలు బాదుకొన్నారు.

"సూడండమ్మా. నేను దబ్బొచ్చే ఉపాయం సెప్పినా. డబ్బు తీసికొంటరో, కాలదన్నుకొంటరో. నే వస్తా" అంటూ లేచాడు నరసరాజు.

"నువ్వుండన్నా ఆళ్లతో ఏందిగాని. మేం నచ్చజెపుతంలే ఆళ్లకి" అంటూ నరసరాజును కూర్చోబెట్టింది చిన్న కోడలు.

"ఏం మడుసులయ్యా మీరు. ఇంటి ముంగిట్లో కొచ్చిన లచ్చిమిదేవిని వదులుకొంటారా ఎవరన్నా! రోగిష్టి ముసలిదానికి సేవలు చేయలేక మేం సచ్చిపోతున్నాం. మీరు సంపాదించిందంతా వైద్దిగానికి కర్సుపెట్టి రూపాయి మిగిలిచ్చుకోలేకపోయినం. ఇంక దీస్ని బొమ్మ ఉండీ ప్రయోజనంలే లేకా ప్రయోజనంలే" పెద్ద కోడలు నిష్ఠూరంగా మాట్లాడింది.

"తల్లి గదా. ఎట్టా సేత్తం ఆ పని"

"ఎట్టా సేత్తమా. ఇట్టా" మొగుడి చెవిలో ఊదింది చిన్న కోడలు

"ఏం బయంలే పెద్దగనే సెప్పు. ఇక్కడెవురూ పరాయోళ్ళు లేరు. సాంబయ్య నిదురబోతుండడు. మన మాటలు బయటికి ఇనబడవు." పెద్ద కోడలు ధైర్యం చెప్పింది.

చిన్న కోడలు తనకు తోచిన ఉపాయం అందరికీ చెప్పింది.

అప్పుడే రాబోయే మొత్తానికి ఎవరి వాటా ఎంతో కూడా నిర్ణయం చేసుకొన్నారు. వచ్చిన రెండు వేలలో ఆఖరి కొడుకును వదిలేసి మిగతా ఇద్దరూ చెరి తొమ్మిది వందలు ఉపాయం చెప్పినందుకు నరసరాజు రెండు వందలు పంచుకోవాలి.

సాయమ్మ కొడుకులిద్దరూ కర్తవ్యం ఆలోచించ సాగారు. తెనకు జన్మనిచ్చిన తల్లిని తాము అంతం చేయబోతున్నారు ఒక వైపు రక్త సంబంధం. ఇంకో వైపు డబ్బు ఆ డబ్బు మీద ఆశలు పెట్టుకొన్న తమ భార్యలు.

నరసరాజు జరగబోయే దారుణాన్ని ఊహిస్తూ వాళ్లని ప్రోత్సహిస్తున్నాడు. వాళ్ల భార్యలిద్ద ఆచరణలో పెట్టమన్నట్లు కనుసైగ చేసారు.

ఇద్దరు అన్నదమ్ములు లేచారు. మంచం ద లావుపాటి దిండును చెరొక వైపు పట్టుకున్నారు చేసే పాపాన్ని ఇద్దరూ సగం పంచుకోవాలనేది వాళ్ల ఉద్దేశ్యం. ఆ పా వల్ల వచ్చే ఫలితంలాగ.

క్రింద చాపమీద భారంగా ఊపిరి పీలుస్తూ పడి ఉంది సాయమ్మ ఆమె కాళ్ల దగ్గర తల పెట్టుకొని ఉన్నాడు తొమ్మిదేళ్ల సాంబయ్య.

ఇద్దరు కొడుకులూ తల్లి తల దగ్గర అటు వైపు ఇటు వైపు కూర్చొన్నారు. వాళ్ల భార్యలు సంజ్ఞ చేసారు. అదే వాళ్లకు ధైర్యం. ఊపిరి బిగపట్టి దిండును నెమ్మదిగా క్రిందికి దించసాగారు. దిండు సాయమ్మ ముఖం దగ్గరకొచ్చేసింది. క్షణంలో ఆమె బలహీన ప్రాణ వాయువులు గాలిలో కలసిపోయేవే.

ఇంతలో ...

"అమ్మా" అంటూ వెర్రి కేకపెట్టాడు సాంబయ్య.

ఉత్తర క్షణంలో అన్నదమ్ముల చేతిలోని దిండు అప్రయత్నంగా అంత దూరంలో ఉన్న మంచంమీద పడిపోయింది. ఇద్దరి కాళ్లలోనూ వణుకు. తమ్ముడు చూడలేదు కదా అనుకొన్నారు.

"ఏందిరా సాంబా .... ఏం జరిగింది" అన్నారు భయంగా.

"అమ్మ ... అమ్మ సచ్చిపోయినట్టు కల వొచ్చిందన్నా. అమ్మను ఇద్దరు రాచ్చసులు గొంతు పట్టుకొని నులమతుండింద్రు. అమ్మ ఊపిరి ఆడక కాళ్ల సేతులు కొట్టుకుంటుండింది అన్నా".

"ఆళ్లిద్దరూ ఎట్టున్నర్రా?"

"ఆళ్ళు నల్లగా ఉందరు. నోట్లోంచి నెత్తురు వస్తుండాది. పెద్ద పెద్ద కోరలు."

తృప్తిపడ్డారు ఇద్దరూ వాడు చూసింది తమను కానందుకు.

"ఆళ్ళు యమభటులయ్యా సాంబయ్యా. మీ యమ్మను తీసుకుపోవడానికొచ్చిన్రు" పెద్ద కోడలు చెప్పింది.

"యాడికి"

"యమదర్మరాజు దగ్గరికి"

"అంటే ఏందొ దినా"

"అంటే ఏంలేదు. మీ యమ్మ సచ్చిపోద్దన్న మాట. ఆనక మీయమ్మ మనకు కనిపించదు."

"ఓరి దేముడో అమ్మ నేకపోతే ఎట్టాగా" వెక్కిళ్ళు పెట్టి, ఏడ్చాడు సాంబయ్య.

"సాంబయ్యా ఏడవమాకయ్యా. అమ్మ సచ్చిపోదు. లేవయ్యా. నువ్వు పడుకో" చిన్న కోడలు బుజ్జగించింది

ఎవరెంత అనునయించినా వినకుండా ఆ రాత్రంతా మేలుకొని తల్లిని చూస్తూ ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు

అన్నలిద్దరూ తల్లిని చంపే ప్రయత్నం మానుకొన్నారు. వదినలిద్దరూ ఏం చేయలేక నిస్సహాయంగా సాంబయ్యనే కొరకొరా చూస్తూ ఉండిపోయారు. సాంబయ్య పడుకొంటే తమ పని పూర్తిచేయాలని స్మశానంలోని నక్కల్లా రాత్రంతా జాగారం చేసారు. కాని వాళ్ల కోరిక తీరలేదు.

ఉదయానికల్లా సాయమ్మ ప్రాణాలు గట్టున పడ్డాయి. తుఫాను కూడా తగ్గిపోయి వాతావరణం తేలిగ్గా మారింది. సాయమ్మ ఆరోగ్యం కుదుట పడింది.

దాంతో సాయమ్మ, కోడళ్ళిద్దరికీ, కొడుకు లిద్దరికీ

కలువబాల
రచయితలకు గమనికలు

★ కవరుమీద శీర్షికపేరు పేర్కొనడం మంచిది. రచయితలు తమ పూర్తి పేరూ, చిరునామా రచన చివరకూడా స్పష్టంగా వ్రాయాలి – హామీపత్రం జతచెయ్యాలి.

★ గేయాలు తిప్పి పంపబడవు. వీటి పరిశీలనకు కూడా సుమారు ఏడు నుంచి ఎనిమిది వారాల గడువు అవసరం.

★ కథలుగాని, యితర రచనలుగాని త్రిప్పి పంపబడాలని కోరుకునే వారు – వారి స్వంత చిరునామాగల తగినన్ని **తపాలాబిళ్ల**లంటించిన కవరు పెట్టడం అవసరం.

★ రచనల గురించి పంపిన వెంటనేగాక ఎనిమిది వారాల తరువాత మాత్రమే వాటి పై నిర్ణయంకోసం ఎదురుచూడడం మంచిది. రచనల గురించి ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలకి తావులేదు. కాని– తప్పనిసరి పరిస్థితులలో వాటిపై వ్రాయవలసివస్తే రచయితలు – రచన పేరు – అది పంపినతేదీ, వాటి గురించి **వివరంగా తెల్పనిదే** పరిశీలించడం కష్టం.

★ మా కార్యాలయానికి రచనలు తెచ్చి ఇచ్చేవారు కూడా పై నిబంధనలన్నీ పాటించాలి. వారికి కూడా స్వంత చిరునామాగల తగినన్ని తపాలాబిళ్లలంటించిన కవరు జత చెయ్యాలి అన్న నిబంధన వర్తిస్తుంది.

★ కార్టూన్‌లు పంపేవారుకూడా ఎనిమిది వారాలలోగా మా మీద ఉత్తరాలదాడి చెయ్యకూడదు ... ప్రతీ కార్టూన్ వెనుక పూర్తి పేరు, చిరునామా వ్రాయాలి.

★ ప్రత్యేక సందర్భాలుగా వేసిన కార్టూన్‌ల కవర్లపై ఆ విషయం వ్రాస్తే వాటి పరిశీలన త్వరితంగా జరుగుతుంది.

★ రచనల ఎంపిక తరువాత వాటి ప్రచురణ వీలువెంబడి జరుగుతుంది.

★ రచయితలకు, కార్టూనిస్టులకు [ఒక్క ఉత్తరాలు, ప్రశ్నావళి, డాక్టర్ సలహాల శీర్షికలో 'పడ్డ' వారికి తప్ప తతిమ్మా అందరికి] అవి పడ్డ ''ప్రతు''లను – కాలక్రమంలో వాటి పారితోషికాలను పంపుతాము. కాపీలు టపాలో పోయే ప్రమాదం వుంటుందే తప్ప పంపకపోవడం జరుగదు. **సం॥**

అకారణంగా శత్రువయిపోయింది. తాము తెచ్చే సంపాదనంతా అనవసరంగా తల్లి బాగోగులకు ఖర్చుపెడుతున్నామని అనుకోసాగారు కొడుకులు తాము ఈ ముసలిదానికి సేవలుచేయాల్సివచ్చిందే అని కోడళ్ళు విసుక్కోసాగారు. అయితే ముసలిదయినా సాయమ్మ ఉదయాన్నే వెళ్ళి గడ్డి కోసుకొచ్చేది. మధ్యాహ్నం ఎండతగ్గిన తరువాత అడవిలోకి వెళ్ళి కట్టెపుల్లలు ఏరుకొనివచ్చేది సాంబయ్య ఆవుల్ని తోలుకువెళ్ళి మేపుకొచ్చేవాడు

సాయమ్మ కోడళ్ళ రుసరుసలు, కొడుకుల విసుగుదల గమనించి బాధపడసాగింది ఇక వాళ్ళతో కలిసి వుండటం కష్టమనిఎంచి ఊళ్ళో నలుగురు పెద్దల్ని పిలిచి ఆస్తులు పంపకాలు పెట్టించింది కోడళ్ళు సంతోషించారు కొడుకులు ఏమీ ఎరుగనట్లు మౌనంగా ఊరుకొన్నారు పంపకాల్లో ముగ్గురు కొడుకులకు మూడెకరాలు సాయమ్మకు ఒక ఎకరం పొలం వచ్చింది సాంబయ్య చిన్నవాడు కాబట్టి తల్లితోనే వుండాలని నిర్ణయించారు ఇంటిస్థలాలు కూడా పంచుకున్నారు మూడు కుటుంబాలవారు మూడుచోట్ల ఇళ్ళు వేసుకున్నారు

ఆనాటినుంచి సాయమ్మ తమ రెండెకరాల పొలాన్ని సాగుచేయించుకొంటూ సాంబయ్య బాగోగులు చూస్తూ రోజులు నెట్టుకొస్తోంది

* * * * * * * * * * * *

ఇదీ గతంలో జరిగింది

ప్రస్తుతం విషమ పరిస్థితిలో ఉన్న తల్లి విషయం చెప్పడానికి అన్నలదగ్గరకు పరుగెత్తాడు సాంబయ్య.

సాంబయ్య అటు వెళ్ళగానే భర్తతో గట్టిగా చెప్పేసింది పెద్దకోడలు ఏమయ్యోయ్ ఎట్టాగయినా మీ అమ్మ సావడానికి ఈ ల్లేదు రాత్రంతా మేలుకొని కూసొని సేవలుసెయ్ ఎట్టాగయినా ఆమె బతకాల తెల్లారిందాకా కాపాడినవంటే అనక ఇబ్బందిలే. ఉదయాన్నే నేను వచ్చి కాఫీ ఇచ్చి అన్ని ఇసయాలు సూసుకొంటా అంటూ జాగ్రత్తలు చెప్పి భర్తను సాగనంపింది

'ఎలాగయినా సాయమ్మత్త సావకూడదు దేముడా' నీ కొండకొస్తా' అంటూ కనిపించని దేవుణ్ని ప్రార్థిస్తూ ముడుపులు కట్టసాగింది

సాంబయ్య చిన్నన్న ఇంటికి వచ్చేసరికి గోడ ప్రక్కనే గోనెసంచి కప్పుకొని అటుతిరిగి ఒంటికి పోసుకొంటోంది ఆకారం

"ఎవురా మడిసి" అన్నాడు సాంబయ్య భయంగా

వెనక్కు తిరిగి చూసిన ఆ ఆకారం లేచి నిలబడి "ఏందిరా సాంబా యిట్టా వచ్చినవు అంది

"అన్నా అమ్మ సలి జెరంతో వణకతా ఉండది నీతో మాట్లాడాలంట పెద్దన్నతో ఇప్పుడే సెప్పొచ్చినా అన్నాడు చలికి ముడుచుకుపోతూ.

'బొంయ్'మని గాలి సుడులు తిరుగుతూ వచ్చింది.

సాంబడి నెత్తిమీద గోనె ఎగిరి ఆ చీకట్లో ఎక్కడో పడిపోయింది భయంకరమైన ఉరుము వెనుకనే మెరుపు. మెరుపుకాంతి చూసేసరికి కళ్ళు

ఇ·వేమన·పద్యాలు

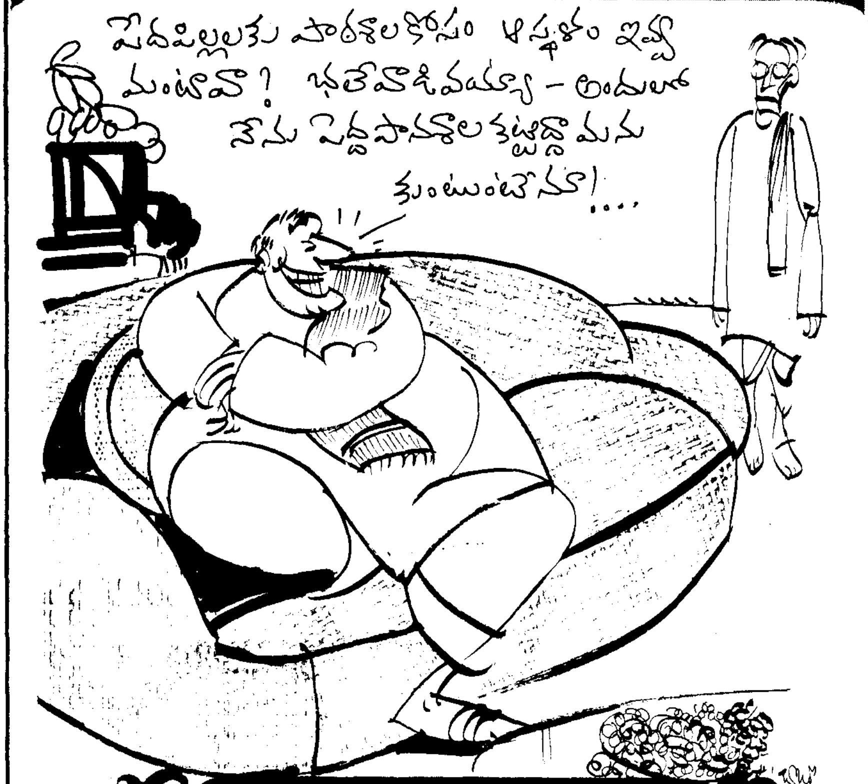

పడక నేర్పు భామ బంగారమాసించు
మాటలకు వలచుట మహిమ గాదె
కొరక నేర్చినది యు గోకిన చెప్పునా
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ

మూసుకున్నాడు సాంబయ్య.

నువ్వు పోరా. ఇంట్లో జెప్పి నే వస్తా అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు నరసయ్య

సాంబయ్య నెత్తిమీదనుంచి ఎగిరిపోయిన గోనె సంచిని చీకట్లో వెతకలేక నెత్తిన రెండు చేతులూ పెట్టుకొని నడుస్తున్నాడు.

ఇద్దరు అన్నలకు చెప్పిన తరువాత వాడి కంటికి ఇపుడు ఒరే సాంబా పోతున్నానురా వెళ్ళి పోతున్నానురా ఒక్కసారి రారా' అని పిలుస్తోన్న తల్లి రూపం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది గుండెలోంచి దుఃఖం తన్నుకు వస్తోంది ఏడుస్తూ, వెక్కిళ్ళు పెడుతూ వర్షంలో తడుస్తూ పరుగెత్తినట్లు నడుస్తున్నాడు. కాళ్ళు బురదలో కూరుకు పోతున్నాయి * * * * * * * * * *

సాయమ్మను చూడ్డానికి రాలేనని చెప్పిన పెద్దకోడలు లాగే చిన్నకోడలు కూడా ఎలాగయినా అత్తను చావకుండా చూడమని భర్తను హెచ్చరించి పంపింది. అంతో ఇంతో తిని దుప్పటి కప్పుకొని వెచ్చగా ఇంట్లో పడుకొంది గత తుఫానులో సాయమ్మ చావకపోవడంవల్ల తను పెట్టుకొన్న ఆశలు ఎలా నెరవేరకపోయింది తలచుకొని దుఃఖిస్తూ ఉంది సాయమ్మ తుఫాను అయేంత వరకు చావకపోతే తను భర్తతో కొండకు వస్తానని తిరుపతి వెంకటేశ్వరస్వామికి మొక్కుకొంది

తమ భర్తలు, మరిది వెళ్ళేసరికి సాయమ్మ చచ్చిపోయి ఉంటుందని, మరుసటి రోజు ప్రభుత్వం రెండువేల రూపాయలు శాంక్షను చేసి సాంబయ్య మైనరయినందున అతని పేర ఆ మొత్తాన్ని బ్యాంకులో వేస్తారని తెలుసుంటే వాళ్ళు తమ భర్తలను బయటికి పంపేవారు కాదేమో!

ఆ యదార్థం తెలిసిన తరువాత వాళ్ళ గుండెలు తపనతో ఎలా కొట్టుకుంటాయో? □